

Пенчо Славейков

В незнаен кът, далеко в
родний край...

В незнаен кът, далеко в родний край,
понякога за мене тя мечтай –
ни ази ней, ни тя на мене знайна.
Другарката на мой другар, в писмата,
от нея ми изпраща поздрав мил...
С какво ли съм сърце й умилдил?...
И ето ме, към онзи кът незнаен
и аз във блян унесен – и потаен
като да чувам шепот от уста.
Нашепвайки несбъдната мечна,
дали, в минута на усамотене,
тя не лети към чуждий край, при мене?
Кат есен лъх две капнали листца
мечта потайна родни две сърца
в замая носи и си с тях играе.
За що копней едното? Що желае
в блян другото?... Вей есенният лъх...
На поздрав мил отвръщам със въздъх.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова, Милена Тодорова и Мартин Митов

Публикация

П. П. Славейков, Събрани съчинения в осем тома, том 1. Български писател, С. 1958
П. П. Славейков, Съчинения. Том II. Лирика. Фигура, С. 2003.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6542>]